

Pauliina Susi

TUULIAJOLLA

Tammi

Tuulia Raja ④

Pauliina Susi
TUULIAJOLLA

TAMMI

HELSINKI

Sydämellinen kiitos Taiteen edistämiskeskukselle kirjoitustyön mahdollistamisesta, hyödyllisistä taustatiedoista Kirsille ja Lauralle sekä tsempeistä aina ihanille Kynäpiskoille!

1. PAINOS

© PAULIINA SUSI JA TAMMI 2025

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-952-04-6817-0

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
tuotevastuu@tammi.fi

1.

Naisen ruumis kellui rantakaislikossa. Pitkät vaaleat hiukset lainehtivat leveänä aamuaalloilla.

Hoikka, kaunis, vitivalkoinen. Riisuttu, alaston. Toinen käsistä oli katki ranteesta ja ajelehtinut vähän kauemmas. Aaltoileva järvenpinta keinutti irtonaista kämmmentä kuin ongenkohoaa. Sormenpäät nousivat pintaan ja upposivat näkyvistä, nousivat laskivat, nousivat laskivat.

Näky oli hypnoottinen. Ihan olisi tehnyt mieli vilkuttaa takaisin.

– Joku herkempi voisi tuosta vaikka säikähtää, pomoni Yrjö Rahkonen sanoi. – Käypäs Tuulia nuoremaksesi kahlaamassa neito rantaan.

Riisuin tennarit ja sukat ja rullasin housunlahkeita ylemmäs. Sitten kahlasin veteen.

Aamu oli tuulinen ja nosti ihon kananlihalle. Vesi tuntui viileältä, vaikka ei se sitä oikeasti ollut. Kesä oli ollut helteinen, ja koska minulla ei ollut rivariasunnossani ilmastointia, olin käynyt virkistäväillä pulahduksilla välillä useammankin kerran päivässä ennen kuin sinilevän kukinta, Tuusulanjärvenkin jokavuotinen riesa, oli tehnyt harrasteestani lopun.

Tälle puolen järveä ei vakipaikkani Tervanokan uimaranta näkynyt.

Yksikätkäinen mallinukke keinahteli laineilla aamuinnistaan selvästi nautiskellen. Itse en onnistunut nyt samaa auvoa tavoittamaan. Tarvoin nukkea kohden kaislikossa toivoen hartaasti, etteivät mutapohjassa mahdollisesti piileksivät iilimadot ehtisi tarrata sääriini.

Ripeyteen oli muukin syy kuin sinileväihottuman ja verenimijöiden välttäminen. Järvenpään Vanhassakylässä järjestettiin tänä viikonloppuna *Kartanonrannan hyvän asumisen ja elämisen messut*. Portit avattaisiin vajaan tunnin päästä ja ensimmäiset kävijät pelmahtaisivat kokonaan uudelle asuinalueelle fiilistelemään avajaislauantain tunnelmia ja *haistelemaan hyvän asumisen ja elämisen messutuulia*, tutkimaan seitsemää alueelle supernopsaan noussutta pientaloa, niiden *mullistavia tilaratkaisuja, innostavia talotekniisiä innovaatioita, uusimman trendin mukaisia materiaalivalintoja* ja *inspiroivan ihania sisustussuunnitelmia* – näin oli maalailtu messujen nettisivuilla.

Kun pääsin uiskentelijan luo, huomasin että maalailua oli harrastanut joku muukin. Nuken silmien yli oli piirretty paksulla mustalla tussilla isot rastit.

Tartuin naisen vasempaan pohkeeseen. Kurkotin mukaani vielä irtokäden, sitten palasin rantaan nukkea kelluttaen. Ykä nappasi sitä oikeasta kintusta, veti sen kuivalle maalle ja käänsi pystyyn koivilleen.

Ja hätkähti nähdessään silmien yli vedetyt ruksit. Näky tosiaan oli äkkiseltään hyytävä.

– Onpa joku taiteillut, hän totesi. – Ja mimmi menetti vielä päänahkansakin.

Totta. Peruukki oli uiton aikana irronnut nuken päästä, kutrit olivat takertuneet ruokoihin. Palasin noutamaan irtotukan, joka oli saanut koristekseen vesikasvien osia, vettyneitä ja limaisia. Ykä länttäsi sen takaisin valkeana kiiltelevän kaljun peitoksi.

Uintiretki ei näyttänyt hetkauttaneen nukkea tipan tippaa. Sotkeentunut kuontalo lorotti järvivettä naamalle, jonka ilme oli järkkymättömän vakaa, perinteiseen tyyliin ikkunaostosten tekijöitä halveksiva.

Tarkastelin kovaa muovista irtokättä. Ranteen päästä törrötti ruuvi. Ykä kallisti nukkea puoleeni. – Veivaa kiinni.

Tein työtä käskettyä, ja nukke sai amputoidun raajansa takaisin.

– Kätevämpi näin. Päästään sanomaan neidon kanssa käsipäivää, Ykä totesi. – On tainnut olla tyyppikällä rankka yö takana. Ehkä hän ensi alkuun kertoisi meille, mistä kaukaa kaislikkoon kauhoi.

Pyysin jaloistani hiekkaa ja mutajäämiä nurmikontaistaleeseen samalla kun mittailin katseellani suorinta vesireittiä nuken löytöpaikasta Tupla Loiske -talolle, *messujen kelluvalle kruununjalokivelle*. Sata metriä, enintään sataviisikymmentä. Tuuli kyllä kävi oikealta suunnalta...

– Voisiko nukke olla peräisin asiakkaaltamme?

– Otetaan lyyli messiin ja kysytään, Ykä päätti.

Hän nappasi muovinaisen kainaloonsa ja lähti jatkaamaan keskeytynyttä matkaamme. Näky oli jokseenkin rujo: alaston, anorektisen laiha hahmo sieppaajansa, kuusikymppisen nahkatakkiäjän armoilla kuin kauhun jäykistämänä. Paljaat, luonnottoman pitkät ja kapeat koivet sojottivat ilmassa menosuuntaan ja heiluivat Yrjö

Rahkosen askelten tahdissa. Ykän selän takana blondin märkä tukka laahasi maata uhaten tipahtaa uudelleen hetkellä millä hyvänsä ja keräten rantaa myötäilevältä kävelypolulta hiekkaa ja männynneulasia.

Kiskoin kiireesti sukat ja kengät takaisin kosteisiin jalkoihini ja riensin perään ottamaan kopin peruukista juuri kun se irtosi uudelleen.

Uteliaisuuteni kasvoi askel askeleelta kun lähestyimme asuntotapahtuman erikoiskohdetta, jota varten rantaan oli rakennettu tämän Rantareitiksi kutsutun kulkuväylän lisäksi uudenuutukainen laiturirakennus. Kelluva omakotitalo oli esitelty jo perinteisillä asuntomessuilla, mutta *Tupla Loiske, Suomen ensimmäinen sarjavalmistettava kelluva paritalo* – Tuplis, kuten sitä nettisivuilla myös tuttavallisesti kutsuttiin – toisi kelluvaan asumiseen *urbaanin nykyihmisen kaipaamaa yhteisöllisyyttä*.

Jos ei ottanut huomioon sitä, että taloa reunustava kapea terassi rajautui nurmikoon tai hiekka-alueen sijaan veteen, ei asumus itsessään ulkoapäin ainakaan äkkiseltään paljon poikennut kuudesta muusta tavalliseen tapaan kovalle maalle perustetusta messutalosta. Seinät olivat tummanharmaalla puulla verhotut, eikä ikkunoita laiturin ja rannan suuntaan ollut yhtäkään.

Kun siirryimme laiturilta kulkusillan yli ponttonille, joka taloa pinnan päällä kellutti, tunsin allani heilahduksen.

Ykä piteli mallinukkea pystyssä. Minä soitin ovikelloa.

Ovi avautui.

Ovensuussa seisova nainen oli viisikymppinen, sirorakenteinen ja huoliteltu, tiukkoihin farkkuihin ja tyköistuvaan jakkutakkiin pukeutunut. Hän tuijotti

kolmikkomme vähäpukeisinta jäsentä suu auki ja silmät suurina.

– Nakupelle löytyi tuolta kaislojen kätköstä, Ykä tervehti. – Saisikohan tytteli täällä tukkansa kuivaksi ja vaatetta päälleen?

Nainen räpytteli silmiään. Ykän puheäänien syvä basso hämmensi usein ensikuulemalta, myös tällä kertaa. Pomoni olisi muutenkin kannattanut olla varovaisempi sanoissaan, kaikilla ei ollut samanlainen huumorintaju kuin hänellä.

– Nukke oli järvessä kun tulimme messuparkki-paikalta Rantareittiä, selvensin ennen kuin Ykä möläyttäisi jotain vielä oudompaa. – Minä olen Tuulia Raja ja tämä on Yrjö Rahkonen. Tulimme turvaamaan messuviikonloppua.

Nainen heräsi transsistaan. – Olette ilmeisesti puhuneet Johannan kanssa. Johanna Suvannon, Inspi Design Oy. Hän vastaa messuviikonlopun sisustuksesta. Minä olen Hille Gran, Loiske-rakennuksen toimitusjohtaja.

Hän kääntyi kynnyksellä. – Johanna. Ehditkö, hän huikkasi talon sisätiloihin.

Ovensuuhun ilmestyi uusi nainen, kuin parikymmentä vuotta nuorempi ja hivenen muodokkaampi kopio samasta jokaista hiussuortuvaa ja geelikynttä myöten viimeistellystä naistyyppistä. Silmät lävähtivät ammollaan, kun hän näki sotketun ja reissussa rähjäntyneen mallinuken.

– Ai kamala! hän huudahti. – Mitä Lailalle on tehty?

– Daamin nimi on siis Laila, Ykä tarttui heti. – Arveltiin, että olette ennestään tuttuja.

Naisen katse siirtyi yhä kädessäni olevasta sotkeen-tuneesta peruukista nukan käteen, joka näytti jääneen

pyörittämiseni jäljiltä epä mukavaan, suorastaan kivuliaseen asentoon. Peukalo törrötti väärään suuntaan.

– Taisi tulla Tuulialle hoitovirhe, Ykä pahoitteli ja nutkautti käden normaaliasentoon.

Johanna kiiruhti ulos terassille ja avasi varaston oven.

– Nostetaan hänet tänne.

Ahtaanlainen pikku huone näkyi olevan täynnä työkaluja laatikoissa, kaikenlaista rakennustarviketta rullilla, pinoissa ja laareissa sekä tietenkin pahlakollisia messuesittelymateriaalia kaikesta siitä mikä messukävijää voisi *ihanasti innostaa ja inspiroida*. Naiset siirsivät mustaa muovimattorullaa peremmälle, pinosivat muutaman pahlakollisen ja onnistuivat järjestämään varaston nurkkaukseen sen verran vapaata lattiatilaa, että Ykä pääsi nostamaan nuken kynnyksen sisäpuolelle ja asettelemaan sen nojalleen nurkkaa vasten.

– Siinä saat hävetä ja pohtia karkumatkaasi, Ykä komensi.

Jouduin puremaan huultani. Kasvot nurkkaa kohti seisova kaljupää näytti tosiaan siltä, että suoritti rangaistusta pahoille teille päätymisestään.

– Tukka valuu vielä, varoitin ojentaessani Johannalle sotkuisen ja roskaisen peruukin.

– Pesen sen ja laitan hänet kuntoon illalla kun täällä on taas hiljaista, Johanna sanoi ja laski kovia kokeneen hiuksiston maahan nuken jalkoihin. – Toivon totisesti, että ne kammottavat tussaukset lähtevät irti.

Johanna sulki varaston oven. Sitten hän henkäisi syvään ja kääntyi minun ja Ykän puoleen. – Mistä löysitte hänet?

Ykä kertoi vuorostaan, kuinka olimme huomanneet erikoisen uiskentelijan Rantareitiltä.

– Daami hohti valkoista niin että silmiä häikäisi. Tuli mieleen semmoinen vanha taulu, jossa kuollut neito kelluskelee kukkia hiuksissaan, olisiko ollut Ofelia nimeltään.

Johanna näytti pahoinvoivalta.

– Kauheaa jos messuvieraat olisivat nähneet hänet tuossa kunnossa. Kiitos vielä kerran kun toitte hänet. Ja että otitte työn vastaan.

Hille Gran pihahti. – Olen hiukan ulkona tästä teidän työsopimuksestanne. Ehkä voisitte valistaa minuaikin siitä, mistä on kyse.

Nuorempi naisista kurtisti kulmiaan. – Oli meillä siitä puhetta.

– Oliko.

– Niin, no. Siis Petrus oli huolissaan, että kuinka me pärjäämme sinun kanssasi Tupliksessa ihan vain kahdestaan.

– Vai sitä mieltä Petrus oli.

Hillen huulet puristuivat viivaksi ja kädet liittyivät yhteen. Hermostunut tapa, jolla hän kävi läpi sormuksiaan ei jättänyt salaisuudeksi, että moinen sivuuttaminen oli saanut hänet ärtymään.

– Hälvännämme kaikki huolenne, Ykä rauhoitteli.

– Pidämme järjestystä yllä ja vahdimme, ettei messutalosta katoa enää mitään pitkäkyntisten matkaan. Ette tule pettymään. Yksityisetsivätoimistoni on turvannut järvenpääläisten ja lähikuntalaisten elämää ja liiketoimia jo usean vuosikymmenen ajan.

Hillen kulmat olivat kohonneet. – Yksityisetsivätoimisto?

Ykä röyhisti rintaansa.

– Rääätälöimme palvelumme monipuolisesti ja yksilöllisesti aina asiakkaidemme tarpeiden mukaan. Tulette huomaamaan, että olemme turva-alan huippua... eikä vain paikallisesti keskisellä Uudellamaalla vaan kansallisesti! Ja kuten tuli todistettua, apumme tuli jo tarpeeseen.

Hillitsin ilmeeni vain vaivoin. Omahyväisyydessään Yrjö Rahkonen oli ehtymätön keskiuusmaalainen luonnonvara.

– Tuolta varastostako hän siis katosi? kysyin asiakkaittamme korostetun asiallisesti, ja huomasin sitten käyttäneeni itsekin Lailaksi kutsutusta nukesta sanaa ”hän”.

– Aurinkoterassilta, Johanna vastasi. – Haluatte varmaan nähdä paikan?

– Mennään ulkoreittiä, olen jo köysittänyt, Hille sanoi.

Köysittänyt? Sanan merkitys ei täysin auennut minulle. Lähdimme seuraamaan naisia talon viertä reunustavaa kapeaa terassia pitkin.

– Tuo kaide ei kyllä raavasta miestä pitele, kuulin Ykän sanovan takanani. – Lieneekö rakennusmääräysten mukainen.

Kaide tosiaan kulki liian matalalla, jotta siitä olisi saanut kunnolla tukea, kaidepuu oli ohutta rimaa ja rakennelma kaikkienensa heppoisen oloinen. Tarjottu tuki oli lähinnä psykologista. Vaikka sinileväkausi oli ohi, ei tehnyt mieli tehdä lailoja ja loiskahtaa alas järveen aamu-uinnille, ei vaatteet päällä eikä ilman.

– Kaiteet ovat väliaikaiset, vastasi edelläni kulkeva Hille Gran, hän oli siis kuullut Ykän huomautuksen.

– Rakennusmääräykset eivät itse asiassa edellytä min-käänlaisia kaiteita.

Käänsin päätäni ja vaihdoin pikaisen katseen Ykän kanssa. Kipakka rouva, pomoni ilme kertoi.

Talon sivustalta pääsimme nurkan taa ja päädyimme ulkoterrassialueelle, vimpan päälle varustellulle ja stailaukseltaan siistin sovinnaiselle.

Oli kunnollisen kokoinen pöytäryhmä, katettu Mari-mekon liinalla, Iittalan astiastolla ja Aalto-maljakkoon näennäisen rennosti asetellulla niittykukkakimpulla, jonka ympärillä lenteli useampi pörriäinen. Tuolien irtopehmusteet olivat kaikki keskenään veikeästi eri väriä ja kuosia. Vieressä odotti tietenkin grilli – aamuauringossa kiiltelevä leveänlavea übertekninen laitekokonaisuus. Jonkin hassun nakin paistoperaatioyritys moisessa megalomaanisessa helvetinkoneessa ahdisti pelkästään ajatuksena. Kaikki nuo nippelit ja nappelit, säätimet ja muut vipstaakit, mittaristot ja led-näytöt... Tuon kojetaulun ääressä jopa entisen työnantajani Flyartin lentäjillä olisi mennyt äkkiseltään sormi suuhun.

– Kelpaisi tuossa käänttyä kärytellä, Ykä kommentoi.

Hymähdin. Kaltaisilleni vähemmän teknologiaorientoituneille satunnaisgrillailijoille oli sentään tarjolla myös perinteisempi ja ainakin periaatteessa simppelempi vaihtoehto kyrsän käryttelyyn: design-rautapata oli ladattuna valmiiksi tuskin lyijykynää järeämmillä polttopuilla. Tuollaisen olisin huolinut omallekin pikku pihalleni.

Kuten myös seuraavan ihanuuden.

Poreammeen vesi kimalsi kutsuvasti, ja kutsuvalta näytti myös tarjotin, joka lipui sen pinnalla kannatellen

kuohuviinipulloa ja kahta lasia. Pirskahtelevaa nautintoa niin ulkoisesti kuin sisäisesti oli siis näytillä hyvän asumisen ja elämisen etsijöille.

Kuljimme lähemmäs kahta altaan viereen aseteltua aurinkotuolia. Toisessa niistä lojui joku.

Jo toinen kalvakka ruumis.

– Kukas se siinä makoilee, Ykä sanoi. – Uusi uhri vai sittenkin epäilty.

2.

— **L**ars, Johanna esitteli. Tämä aurinkotuolissa lekotteleva mallinukke tosiaan markkeerasi miestä. Hiukset olivat lyhyemmät, nenä pidempi ja leuka jyhkeämpi. Muut mahdolliset miehuuden merkit olivat piilossa luonnonvalkoisen, pellavakankaisen kylpytakin alla. Larsin ilme oli Lailaakin ylväämpi ja luotaantyöntävämpi, eikä ihme. Kylpytakin kangas oli niin karhean ja epämukavan näköistä, että vaatteen täytyi olla ihan mahdotto-
man trendikäs, ekologinen ja ylellinen.

Johanna osoitti toista tuoleista, jonka istuimelle oli riisuttu samanlainen kylpytakki.

– Tuohon jätin Lailan eilen illalla kun lähdin. Haluan saada selville kuka työtäni on sabotoinut ja miksi.

– Mitä lie kakaroiden kolttosia, Hille tokaisi. Hän katsoi puhelintaan tyytymättömän näköisenä. – En ollut ollenkaan varautunut tällaiseen ylimääräiseen ohjelmanumeroon.

– Kukapa olisi, Johanna puuskahti.

Vilkaisin Ykää. Hän nyökkäsi, ja otin sen merkinä.

– Pari nopeaa kysymystä vain, järjestystähän me olemme ylläpitämässä, sanoin. – Mihin aikaan poistuitte täältä eilen illalla?

– Puoliltaöin, Hille sanoi. Ylähuuli kohosi sen merkiksi, että kyselyni oli edelleen hänen mielestään pelkkää ajanhukkaa.

– Minulla meni myöhempään, Johanna jatkoi Hillen äännettömästä mielenosoituksesta piittaamatta. – Lähemmäs yhtä, luulisin.

– Entä mihin aikaan tulitte tänään?

– Minä tulin vasta äsken, siinä varttia yli, Johanna sanoi. – Hille oli tullut jo aiemmin.

– Kahdeksalta.

– Ettekä huomanneet silloin nuken puuttumista? Tai sitä tuolla vedessä?

Johanna pudisti päätään. – Tulimme toiselta suunnalta kuin te, emme kulkeneet Rantareittiä. Rakennuttajat ja näytteilleasettajat jättivät autot kartanon puolen parkkipaikalle.

– Nukke oli siis töhritty ja heitetty laidan yli veteen kello yhden ja aamukahdeksan välillä, summasin. Käänsin katseeni taloon ja tarkastelin seinää sivulta toiselle, ylhäältä alas.

Hille arvasi mitä etsin. – Kameroita ei ole vielä asennettu, hän sanoi. – Niitä on tulossa sekä ulos että sisään, mutta vasta messujen jälkeen.

– Miksi vasta silloin?

– Täällä kulkee kohta satoja ellei tuhansia uteliaita ihmisiä. On parempi, että messuvieraat eivät tiedä, missä kamerat sijaitsevat. Jatkoa ajatellen. Jos vaikka jollakin on... pahat mielessään.

Lauseen loppu taisi särähtää Hillen omisakin korvissa.

– Talon ovet olivat tietysti yön lukossa, mutta ulko-kautta tänne terassille pääsee kuka vain, niin kuin

huomasitte, hän sanoi. – Alueella on öisin vartiointi, mutta eivät vartijatkaan joka paikkaan ehdi. Onneksi täällä ei tehty pahempaa kiusaa.

– Tämä oli kyllä ihan tarpeeksi ikävää, Johanna kivahti.

Käännyn tarkastelemaan väliseinämää, joka erotti paritalon asuntojen ulkoterassit toisistaan. Tummas- ta puusta rakennettu seinämä jatkui koko alakerran korkuisena aina terassin reunakaiteeseen asti ja tarjosi asujille täydellisen yksityisyydensuojan. Toiselle puo- lelle ei näkynyt, saati että sinne olisi kuljettu.

– Onko näille asunnoille jo tiedossa ostajat? kysyin.

Hillen silmissä välähti. – B-asunto on myyty mutta tämä A-puoli olisi vapaana. Pyyntihinta on kahdeksan- syysi.

Huuliltani karkasi hallitsematon äännähdys. Ykä kopautti korvallistaan. – Kuulolaite temppuilee välillä. Sanotko vielä sen hinnan.

– Kahdeksansataayhdeksänkymmentäyhdeksän tuhatta euroa, Hille toisti. – Kauppahintaan kuuluvat vesi-, viemäri-, sähkö- ja valokuituliittymät. Jos kiin- nostaa, niin kannattaa tehdä tarjous.

Ykä vihelsi. Oma hymyni oli väkinäinen. Sen jälkeen kun lentoyhtiö Flyart, työnantajani edellisten kahden- kymmenen vuoden ajalta, oli viime keväänä syöksy- nyt nokka edellä konkurssiin ja romuttanut samalla mahdollisuuteni jatkaa täältä ikuisuuteen tai ainakin eläkkeelle asti näppärää työsuhdeasumista, tämä neli- kymppinen sinkkunainen oli säästöjen puutteessa joutunut turvautumaan keinoista vihoviimeiseen: seinänaapuruuteen Kansakoulunkadulla oman äitinsä kanssa, äidin omistamassa riviasunnossa.

Ja sen mukaan, mitä olin tähänastisista yksityisetsiväkeikoistani oppinut, kovin suureen yltäkylläisyyteen ei olisi mahdollisuutta Ykän palkkalistoillakaan.

– Kukas kroisos B-puolen hankki? Ykä uteli.

– Toinen asunto on pienempi, Hille sanoi. – Tässä on asuinneliöitä satakaksikymmentä. Toisessa niitä on kahdeksankymmentäviisi.

– Kansanasunto, Ykä hörähti. – Karvalakkipuoli.

Hille ei vaikuttanut leikinlaskusta eikä ollut innokas jatkamaan aiheesta. – Kakaroiden kiusantekoa, hän arvioi vielä ja vilkaisi puhelintaan. – Kaksikymmentä vaille. Tuplis on herättänyt kiinnostusta ennakkoon niin paljon, että ensimmäiset kävijät saattavat olla täällä jo parissa minuutissa porttien avauduttua. Minua ei varmaan enää tarvita. Johanna opastaa teidät tehtäviinne omatoimisesti. Niin kuin teidät tänne tilasikin.

– Opastan totta kai.

Hille katosi sisään. Johanna katsoi meihin nolona.

– Anteeksi Hillen puolesta. Olemme molemmat olleet ihan järjettömän stressaantuneita viime päivät, niin kuin varmaan arvaatte. Nämä messut ovat äärimmäisen tärkeitä niin Hillen firmalle kuin Inspi Designille. Yöunet ovat jääneet lyhyiksi.

Hymyilin rauhoitellen. Johanna Suvanto ei ollut ainoa, joka tarvitsi öisen leponsa. Eräänkin takavuosien Kaukoidän lennon jäljiltä olin ollut niin tiltissä, että olin nukahtanut seisaalleni tokiolaiseen taksijonoon ja päätynyt laulamaan karaokea ennestään tuntemattoman, ääripäihtyneen liikemiesjoukon porukkaan ilman että minulla oli mitään muistikuvaa edeltävien tuntien kulusta.

– Tuossa aikaisemmin taisit mainita jonkun Petrusen, muistin. – Onko hän siis se naapuriasunnon ostaja?

– Ei kun Petrus on Hillen mies. Petrus Gran. Hän on kaupungin rakennustarkastaja. Nyt messujen ajan hän on tavattavissa Onnen olokolossa.

Pyrskähdin.

– Onnen *missä*?

– Onnen olokoloko on Kartanonrannan tulevien asukkaiden kylätila, joka kasvattaa yhteishenkeä, vaalii naapurisopua ja tarjoaa lempeitä ja ravitsevia kohtauksia arjen keskellä, Johanna selitti selvästi esitetekstiä lainaten. – Rakennusaikana ja messujen ajan siellä päivystää kaupungin rakennusvalvonta ja muu messutiimi. Käykää katsomassa kun ehditte. Se on sellainen viljasiilon näköinen tötterö. Helvetin esikartanoksi me sitä kutsumme. Täysi rähinä päällä koko ajan.

Suupieleni olivat alkaneet nykiä. Vielä kyseinen kolo ei vaikuttanut edistäneen ravitsevan lempeitä tehtiänsä.

Johanna otti kännykkänsä.

– Sori, pakko hoitaa yksi puhelu. Kierrätän sen jälkeen teidät nopsaan talossa. Ja kai meidän pitäisi myös tehdä kirjallinen sopimus.

– Ei hätää, hoida puhelusi. Vaihdan muutaman sanan Tuulian kanssa ja tulemme sitten sisään, Ykä sanoi.

– Eikä hoppua sopimuksen kanssa, sen ehtii illallakin. Pidämme huolen, että kaikki sujuu jatkossa turvallisesti ja ilman enempiä häiriöitä.

Johanna nyökkäsi ja kiirehti sisään.

– Sinustahan höveli on tullut, sanoin Ykälle. Yleenä pomoni oli työntämässä sopimuspapereita uudelle

asiakkaalle allekirjoitettavaksi ensimmäisessä mahdollisessa tilanteessa.

Ykä nosti leukaansa ja hengitti syvään. – Täytyy joutua raikkaasta järvi-ilmasta.

Hän asteli terassin reunalle. Kaide notkahti, kun hän nojasi siihen molemmin käsin. Selkä kohosi ja laski kun hän henkäili syvään. Sitten hän kääntyi katsomaan minua suupielet korvissa ja maalasi kädellään laajan kaaren järven suuntaan.

– Ei nurmikon leikkaamista, ei pihahommia muutenkaan. Kelpaisi meikäläiselle. Karvakuonot tykkäisivät kun pääsisivät polskimaan milloin ikinä että loiskista vaan. Ja rouvakulta myös. Vaikka samaisessa eevan asussa kuin aamuinen karkulaisemme. Tosin ei enää yhtä soukkasäärisenä.

En kommentoinut. Olin täysin väärä henkilö arvioimaan Ykän koirien saati hänen vaimonsa mahdollisia mielihaluja tai varsinkaan ulkonäköä. Pomoni alati räksyttävien metsästyshurttien ylin ystävä en edelleenkään ollut, ja hänen vaimonsa ei ollut tähän mennessä suostunut näyttäytymään minulle pukeisakaan.

Mutta maisemassa ei tosiaan ollut moittimista, totesin asetuttuani Ykän viereen. Vedenpinta aaltoili tuulessa ja kimalsi silmiä hivelevän kauniina sini-taivasta peilaten. Kaupungin siluetti piirtyi kaukana vasemmalla: keskustan tornitalot, uudet ja pari vähän vanhempaa, kauempana mäellä häämöttävä, arkkitehtuuristaan vuosia sitten palkittu vesitorni, vastikään kunnostetun keskusurheilukentän reunalle pystytetyt korkeat valonheittimet, jopa häivähdys kirkkaan keltaista Rantapuiston Kolmisointu-patsaasta. Suoraan

edessä ja pitkälle oikealle täysi järvellinen luontoidylli: taivasta, vettä ja vastarannalla kohoavaa metsää, jossa puiden välistä pilkkotti vain jokusen isomman raken-
nuksen seinää ja kattoa, kun tarkkaan katsoi. Ilmassa tuoksui aavistus kesän loppua.

Oma rauha oli rikkumaton, siltä Tupla Loiskeen terassilla tuntui, vaikka joku tuon rauhan oli luvatta rikkonut.

– Kuka, mitä, milloin, missä ja miksi, listasin puoli-
ääneen. Siinä jokaisen yksityisetsivätoimeksiannon viisi perustavaa kysymystä.

– Siitä kaikki lähtee, Ykä sanoi. – Oikein sujuvasti ja suvereenisti hoidit alkukeskustelun uuden asiakkaan kanssa.

– Pointsit sinulle, kun annoit minun hoitaa, napautin. Rajansa isällisellä holhouksellakin. Olin sentään neljäkymmenenkahden ja sitä paitsi ratkaissut pomoni työparina jo useamman kinkkisen tapauksen.

– Mestarin oppi puree, Ykä vastasi tyynen rauhallisena ja raivostuttavan itsetietoisena. – Noh? Mitäs mieltä kisällä on? Millainen viikonloppu edessä?

– Kyseessä voi olla jonkinlainen uhkaus, uumoilin.
– Pelotteluyritys. Ne rastit silmien päällä näyttivät aika pahoilta.

Ykä haroi tuulen tuivertamia hiuksiaan.

– Itse kallistun samalle linjalle kuin Hille-rouva. Nukkesabotaasi oli näyttävä temppu mutta luultavasti pelkkää pikkupoikien keppostelua. Ai jai, tunnustan itsekin koulupoikana laittaneeni nastoja matikanopen tuolille... ei meinaan kertotaulu innostanut. Ja komia paukaus ja roiskahdus tuli siitä mehutetrasta, joka odotti ruotsinmaikan tuolinjalan alla... Oi niitä aikoja!

Ykä hekotteli jutuilleen, mutta minua eivät pomoni nostalgiset ja vähintäänkin arveluttavat muinaismuistelot huvittaneet. Palasin asiaan.

– Jututetaan niitä messualueen vartijoita ja muiden talojen rakentajia, josko joku olisi ollut täällä myöhään ja huomannut terassilla tai rannassa epäilyttävää liikehdintää. Ja entäs B-puolen ostaja? Olisiko hän ehkä ollut paikalla ja kuullut jotakin. Tuon aidan yli ei kyllä näe mitään, mutta jos hän oli sattumoisin yläkerrassa, niin varmaan tuolta ikkunasta... Mikä nyt?

Ykä heristi sormiaan.

– Muistutan, että meidät on palkattu tänne järjestysmiehiksi. Sen homman hoidamme. Muusta neuvotellaan erikseen. Pidämme jöötä messukarjalle ja estämme vakavammat tihutyöt. Miksi neiti ilmeilee tuolla tavalla?

– Missä ammatillinen kunnianhimo?

– Eipäs hötkyillä. Ehkä ajan kanssa selviää, kuka viskasi veteen Johannan barbin, ehkä ei. Mutta siirrytäänpä nyt mekin sisätiloihin tutkimaan, mitkä ihmeet siellä odottavat. Löytyisikö täältä vetten päältä vaikka pallomeri. Karaoke ja katkarapubuffet.

Aurinko kultaa asuntomessualueen kelluvan talon ja saa yleisön haaveilemaan. Mutta luksuksen keskellä vaanii vaara.

Yksityisetsivä Tuulia Raja on kutsuttu pitämään järjestystä Järvenpään Hyvän asumisen ja elämisen messuille. Keikka tuntuu kepeältä, rantavedessä kelluva ruumiskin osoittautuu mallinukeksi, jota on kieltämättä pideltä vähän pahasti. Ehkä jollain on ryppyjä rakkaudessa. Kun messutalon poreammeesta sitten löytyy mies hukkuneena, toimeksianto saa synkempiä sävyjä. Myös Tuulia on omassa elämässään tuuliajolla. Valokuvaaja Santeri vetää yhä vastustamattomasti puoleensa mutta suhde on lievästi sanoen vaiheessa.

Raikkaan Tuulia Raja -dekkarisarjan neljäs, entistä hersyvämpi osa.

9 789520 468170

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6817-0